

i en Vision den hele Sammenkomst, . . . saa' Neergaard ligge dør tungt henstrakt i den store Gyngestol med Benene overkors og stirre over paa ham med sit paa én Gang udslukte og aarvaagne Blik, . . . dette mærkelige Blik, hvis halvspottende Udtryk af Medlidenhed han først nu ret fik Øje for. Ogsaa mindedes han nu, hvad Ivan Salomon havde fortalt om ham, . . . om den paa-tænkte Ansættelse ved Diplomatiets, som Neergaard i det sidste Øjeblik selv havde forhindret, fordi han ikke vilde forlade København. Og han sammenholdt hermed Neergaards bitre Ytringer om Kvindeforbindelser og om Mænds »burreagtige« Hængen ved den én Gang vundne Maren Malkepige, — Ytringer, som han den Gang havde smilet af og ikke lagt nogen større Betydning i, men som nu blev ved at lyde for hans Øre som Nødskrig fra en druknende.

Han var ikke længer i Tvivl: den Kvinde, der laa dør med aaben Mund og sov i hans Arme, hørte ogsaa med til de Efterladenskaber, som Neergaard havde givet ham i Arv og Eje, . . . ja, det var netop hende, der havde været denne Mands »Skæbne« og ved sin Troløshed havde drevet ham i Døden.

Og han — han selv — var hendes Medskyldige!

En dyb Forfærdelse sneg sig langsomt ind over ham og lagde sig som Bly over alle hans